

og jeg tror endogsaa at kunne anføre, at saadanne Tilfælde ere opstaaede i det sidste Aar, hvor altsaa denne Bestemmelse har givet Anledning til, at der er opstaaet nye Stridspunkter, der have forøget de oprindeliges Antal. Jeg maa derfor beklage, at jeg kun kan besvare denne Forespørgsel saaledes, at Regeringen efter Omstændighederne ved enhver Lejlighed skal vise sig redebon ikke alene til at fremkomme med Forslag til Voldgift, men endogsaa til udefra, fra andre Magter at modtage saadanne Forslag til slige Afgørelser, under Forudsætning af, at det er Sager, som man kan forudsætte ikke ad de almindelige Forhandlingers Vej kunne naa nogen Løsning, og overhovedet egne sig til Behandling paa denne Maade, og naar deres Betydning er saa stor, at man ikke kan lade dem ligge uløste — alt under Forudsætning af, at det overhovedet kan lykkes at enes om Oprettelsen af Voldgiftsretterne samt om Maaden, hvorpaa Sagerne skulle behandles for dem. Jeg har i øvrigt kun at tilføje, hvad den ærede Forespørger allerede har fremhævet, at jeg tror, at Regeringen allerede har vist sin Redebonhed til at undergive saadanne vanskelige Sager Voldgiftskendelse, idet den saakaldte Butterfieldske Sag, der jo var en meget vidtløftig og indviklet Sag, fik en saadan Behandling.

afgivet den 29. oktober 1890.

Ordføreren for Forespørgerne (Wäjer): Jeg maa takke den højtærede Udenrigsminister for Svaret, som vistnok i det hele taget maa betegnes som velbilligt, og jeg sætter særlig Pris paa, at han betegnede Fredsvennernes Formaal som smukt og ædelt og som et, der havde hans fulde Sympati. Det var heller ikke uventet, at den højtærede Minister tilføjede, at Sagen havde stor Vanskelighed. Det vil enhver, som ikke alene er Fredsven med Hjertet, men ogsaa med Forstanden saavidt muligt, vide, at der er meget store Vanskeligheder derved. Men saa meget mere Grund er der da ogsaa til at tage fat paa at rydde disse Vanskeligheder af Vejen. Det er fuldstændig rigtigt, at det er især de større og mægtigere Stater, som ere mest utilbøjelige til at underordne sig. Men netop derfor er her en Opgave for de smaa Stater, og naar de smaa Stater begynde, komme efterhaanden de større med. Der foreligger forskellige Forslag om, at saadanne smaa Stater, som de nordiske Riger, skulle slutte sig sammen og senere faa andre smaa Stater med som Holland og Belgien. Senere kunne vi maaſte faa større Stater

med, først og fremmest England. Der drives jo for Tiden Underhandlinger mellem England og Nordamerika for at faa en vedvarende Voldgiftsraaktat i Stand. Der har været Deputationer af engelske Parlamentsmedlemmer i Amerika, og de have faaet velbilligt Svar. Lignende Forhandlinger ere førte forrige Sommer mellem Frankrig og Nordamerika. Efter de store Stater, England og Frankrig, ville rimeligvis Italien og Spanien komme, og lidt efter lidt vil da Tanken arbejde sig frem paa lignende Maade, som vi f. Eks. have set, at det lille Voldgiftsforbund i Sveits er blevet til det store Voldgiftsforbund, som nu indeslutter 22 Kantoner. Jeg nævner dette blot som en Lignelse, som et Forbillede paa det Maal, hvortil jeg mener, at man skulde arbejde hen i det store over hele Europa, selvfølgelig med Bevarelse af hver Stats Selvstændighed, kun at man underordner sig det ene Forhold, at man erkender Retstilstanden i Stedet for Magttilstanden overalt, hvor det paa nogen Maade er muligt. Jeg tror derfor, at det aldeles ikke er ønskeligt at søge at arbejde videre i denne Retning, og jeg vilde ønske, at den højtærede Minister, om ikke ved denne Lejlighed saa ved anden passende Lejlighed, vilde erklære, at han vil være rede til at indlede Underhandlinger med de to andre nordiske Regeringer, for at de nordiske Regeringer kunde komme i Spidsen for Europa med Hensyn til Afslutningen af en vedvarende Voldgiftsraaktat. Det vilde være et godt Eksempel for det øvrige Europa. — Jeg er altsaa nu saa heldig at kende den ærede Udenrigsministers Mening, men jeg vilde ogsaa meget gerne kende det høje Tings Mening. Det var derfor oprindeligt min Hensigt at ville foreslaa en Dagsorden, hvorved der udtryktes Tilslutning til den fremsatte Tanke, for at Tingets Medlemmer kunde faa Lejlighed til at give deres Mening til kende. Jeg er imidlertid i Gaar af den ærede Formand bleven oplyst om, at vel kan der under en Forespørgsel stilles Forslag om en Dagsorden, men naar en saadan skal forberedes saa omhyggelig, som det bør gøres, nemlig gennem et Udvalg, kan det ifølge vor Forretningsorden ikke ske, thi at nedlægge et Udvalg er en Beslutning. Jeg havde ønsket at gaa en anden Vej, og jeg har allerede, inden Mødet begyndte, meddelt Formanden, at jeg, da hin Vej er affaaeren, ønsker her i Tinget at indbringe et selvstændigt Forslag til Beslutning af Tinget, gaaende ud paa at nedlægge et Udvalg paa 11 Medlemmer til at undersøge, hvorledes